

odvolání čteny pouze některé stránky, a že nebyly čteny právě stránky uvádějící navrhované důkazy. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2920.

Ochrana práva původcovského (zákon ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.).

Předpokladem subjektivní viny ve smyslu § 51 zákona je vědomost obviněného o jsoucnosti cizího práva původcovského ohledně díla, na něž se jeho činnost vztahuje; pachatel musí si býti dále vědom, že jeho dispozice tímto dílem stala se neoprávněně, t. j. bez přivolení původce (jeho právního nástupce) neb osoby oprávněné hájiti jeho práva. I když pachatel nevěděl o jsoucnosti cizího práva původského, stačí přece k naplnění pojmu vědomosti, pomýšlel-li na možnost takové skutečnosti a rozhodl-li se přes to nedbatí případného cizího práva a jednati způsobem, znamenajícím zásah. K tomuto eventuálnímu zlému úmyslu jest tu však třeba, by obviněnému alespoň v skutku vzešly pochybnosti co do případné jsoucnosti cizího práva původského. Toho tu není, nedá-li se tvrditi více, nežli že by byly v pachateli za náležité a povinné pozornosti v dotyčném směru mohly pochybnosti vzniknouti, po případě že by byly vzejíti musily, kdyby byl za věci dále šel a čeho třeba vyšetřil. V tom pak, že pachatel nesledoval, kam vedou půtahy, a nedošel tedy ve své vnímací a usuzovací činnosti ohledně daných okolností tak daleko, by v jeho mysli byly vytanuly alespoň pochybnosti, jimiž by se byl dal odraditi od svého záměru nebo jichž by se byl rozhodl nedbatí, bylo by lze shledati jen nedbalost, jež však pro subjektivní skutkovou podstatu přečinu § 51 zákona nestačí.

Vyvinění nevědomosti o cizím právu původském může míti místo nejen co do jsoucnosti (vzniku, trvání, převodu) cizích práv původských (zejména také v určité osobě) v užším slova smyslu, nýbrž i co do způsobilého předmětu takových práv jakožto podmínky jejich vzniku; nelze proto vyloučiti obranu, že obviněný nejen nevěděl o cizím právu původském, nýbrž ani, že na ně nepomyslel, nepokládaje předmět za takový, by ohledně něho vůbec mohlo původské právo vzniknouti.

Označením firmou, značkou nebo zkratkou se původcovských práv ani nenabývá ani se tím práva ta nezachovávají.

Otázka, zda jde v tom kterém výtvoru o dílo umělecké (umění výtvarného), jest otázkou skutkovou.

Sankce § 281 čís. 4 tr. ř. se nevztahuje na děje řízení předběžného nebo mezitímního.

Trestní řád (§ 126 tr. ř.) neposkytuje opory pro vyžádání si posudku malířské akademie.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 9. července 1926, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn ze soukromé obžaloby pro přečin vědomého zásahu do práva původského podle § 51 zákona ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.

Důvody:

Objektivní vinu obžalovaného shledává obžaloba v tom, že napodobil soukromým obžalobcem podle uměleckých originálů vydávané obrázky jeslí a oblékacích panenek a rozprodával (odbyval) tyto napodobeniny. Není sporno, že taková činnost spadala by pod hledisko § 37 zákona o právu původ. ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák., jehož ustanovení jsou v souzeném případě směrodatná, znamenajíce disposici, vyhrazenou výlučně původci (jeho právnímu nástupci). Dispozice taková zakládá, stala-li se bez přivolení původcova (jeho právního nástupce), vsáhnutí do práv původcových (§ 21 zák. o pr. pův.) a vsáhnutí takové je přečinem podle § 51 zák. o pr. pův., stalo-li se vědomě. Náležitost vědomosti zásahu vyžaduje, by se vědomí pachatelovo a podle zásad o přičitatelnosti také jeho vůle vztahovaly na veškeré skutečnosti, pro něž čin nabývá povahy zásahu ve smyslu § 51 zák. o pr. pův. Úmysl pachatelův musí se vztahovati na veškeré znaky pojmu zasažení do práva původcova. Předpokladem subjektivní viny ve smyslu § 51 zák. o pr. pův. je tedy vědomost obviněného o jsoucnosti cizího práva původského k dílu, na něž se jeho činnost vztahuje; pachatel musí si býti dále vědom, že jeho dispozice s tímto dílem děje se neoprávněně, bez přivolení původcova (jeho právního nástupce) neb osoby oprávněné hájiti jeho práva. I když pachatel nevěděl o jsoucnosti cizího práva původského, stačí přece k naplnění pojmu vědomosti, pomýšlel-li na možnost takové skutečnosti a rozhodl-li se přes to nedbatí případného cizího práva a jednati způsobem, znamenajícím zásah. Neboť i tu chtěl a zamýšlel, byť, nejsa si jist objektivním stavem věci, to a tak, co a jak by chtěl a zamýšlel ten, kdo by o cizím právu původském věděl, a nebyla by ho tudíž od jeho jednání zdržela ani jistota o skutkové a právní situaci. Bylo již řečeno, že pro přičitatelnost vědomého zásahu je třeba, by nebyl zjištěn nedostatek vědomí pachatelova ohledně žádné ze složek pojmu jsoucnosti cizího práva původského. Poněvadž právo původské, tak, jak je zákonem uznáváno, vymezeno a chráněno, může tu býti jen ohledně předmětů určité povahy (§§ 1 až 5 zák. pův.) dlužno připustiti, že vyvinutí tvrzením nevědomosti o cizím právu původském může míti místo nejen co do jsoucnosti (vzniku, trvání, převodu) cizích práv původských (zejména také v určité osobě) v užším slova smyslu, nýbrž i co do způsobitého předmětu takových práv jakožto podmínky jejich vzniku. Nelze tedy logicky vyloučiti obranu, záležející ve tvrzení, že obviněný nejen nevěděl o cizím právu původském, nýbrž ani na ně nepomyslel, nepokládaje předmět, ohledně něhož se soukromý obžalobce domáhá ochrany svého původského práva, za takový, by ohledně něho vůbec mohlo právo pů-

vodské vzniknouti. Tak se také v podstatě hájil obžalovaný a touto obranou byl dán směr úvahám rozsudku. Nezkoumaje dále objektivní stránku činu a neřeše zejména otázku, od prvopočátku spornou, zda vůbec byly návrhy obrázků soukromým obžalobcem vydaných a obžalovaným napodobených a rozprodáváných díly uměleckými, čímž patrně je míněno, zda byly díly umění výtvarného, sprostřuje nalézací soud obžalovaného pro nedostatek skutkové podstaty přečinu podle § 51 zákona o právu původském po stránce subjektivní. Dospěl ku přesvědčení, že si obžalovaný nebyl vědom, že jde o umělecké dílo; shledal dále, že tu nejde ani o eventuální zlý úmysl (*dolus eventualis*); mimo to věří nalézací soud obžalovanému v tom, že neznal značky I. F. S. i. E.

Zmateční stížnost uplatňuje proti rozsudku důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5, 9 a) § 281 tr. ř. Prvý z důvodů těch je uplatňován proto, že a) proti předpisům trestního řádu a přes odpor soukromého obžalobce byli připuštěni a vyslechnuti znalci navržení obžalovaným, Rudolf S. a Lev T., b) byl zamítnut návrh soukromého obžalobce, by byli připuštěni a slyšení noví znalci (malířská akademie v Praze) o tom, že v souzeném případě jde o umělecká díla chráněná zákonem o právu původském. Budiž ponecháno stranou, zda vůbec stěžovatel je oprávněn vzhledem k předpisu posledního odstavce § 281 tr. ř. uplatňovati tento důvod zmatečnosti. Neboť vzhledem k časové posloupnosti dějů, zapsaných na konci protokolu o hlavním přelíčení nelze vyloučiti, že se opovězení zmateční stížnosti vztahuje i na bezprostředně před ním vyhlášené usnesení mezitímní. Tolik však je podle protokolu o hlavním přelíčení jisto, že soukromý obžalobce při přelíčení nepodal odporu proti připuštění a vyslechnutí znalců navržených obžalovaným, S-a a T-a. Protokol neobsahuje zápisu o tom, že znalci Lev T. a Rudolf S. byli slyšeni přes námitky soukromého obžalobce. Je ovšem zapsáno v protokole, že zástupce obžalobců navrhoval posudek malířské akademie o tom, že jde o umělecké dílo, a opakoval návrhy podání ze dne 17. prosince 1925. Dnem tím datován je však obžalovací spis, jenž jedině tu přichází v úvahu. O trestní návrhy tohoto spisu tu však patrně nejde. Mohlo by tedy jíti jen o návrh, by ke hlavnímu přelíčení byli obesláni znalci z oboru obchodnictva s papírovým zbožím. Toho se však zase nedovolává zmateční stížnost. Co pak zmateční stížnost uvádí, by dovodila, že T. a S. neměli býti vůbec předvoláni a vyslechnuti a že opačným postupem soudu nebylo správně použito zásad trestního řádu, týká se vesměs otázek, jež s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř. již přezkoumávány býti nemohou, neboť na děje řízení předběžného nebo mezitímního se sankce § 281 čís. 4 tr. ř. nevztahuje a z §§ řádu trestního jinak tu v úvahu přicházejících, totiž 113 a 224, není žádný uveden ani pod čís. 3 § 281 tr. ř. Z toho plyne, že úvahy nalézacího soudu o subjektivním vědomí obžalovaného nejsou formálně vadné, pokud poukazují i k různosti nazírání na věc mezi slyšenými znalci. Další okolností, pro kterou se uplatňuje onen důvod zmatečnosti, zamítnutím návrhu na vyžádání si posudku malířské akademie, není třeba se zabývat, poněvadž se stala bezpředmětnou s hlediska rozsudku, jenž se neobírá otázkou, zda byly obrázky

(původní návrhy) dílem výtvarného umění, nýbrž sprostuje obžalovaného pro nedostatek stránky subjektivní vyžadované k přečinu podle § 51 zák. o pr. pův., rozřešení této otázky mohlo býti samostatným důvodem sprostění a nevyžaduje tedy, by byla vyřešena otázka objektivní. Ostatně by tu nebylo podmínek §§ 125, 126 tr. ř. pro slyšení jiných znalců znalců nebo vyžádání si posudku vyšší odborné stolice, nehledíc zase ani k tomu, že trestní řád neposkytuje opory pro vyžádání si posudku malířské akademie, a obdobné použití jeho předpisu o vyžádání si posudku lékařské fakulty je vyloučeno.

S hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. napadá zmateční stížnost předpoklad rozsudku, že se obžalovaný obrátil na Obchodní a živnostenskou komoru s dotazem, zda dotyčné archy jsou u nás chráněny a že byl ujištěn, že tomu tak není, dále předpoklad, že obžalovaný neznal značky I. F. S. i. E. Rozsudek sice nevyslovuje, že pokládá obsah této obrany obžalovaného za zjištěný, avšak podle vnitřní spojitosti jeho odůvodnění nutno souditi, že tomu tak je. Zmateční stížnost v tomto odstavci svých vývodů z valné části jen brojí nepřipustně proti právu soudu nalézacího, čerpá z výsledků hlavního přelíčení skutkové přesvědčení a uvěřiti také tvrzení obžalovaného. Výtkou, že nalézací soud měl vyzvati obžalovaného, by předložil posudek obchodní komory, neprovádí se vada neúplnosti rozsudku, nýbrž vytýká se neúplnost řízení, jež nespadá pod čís. 5 § 281 tr. ř. a k jejímuž odstranění mohl stěžovatel přispěti vhodnými návrhy. Ostatně netvrdil obžalovaný, že se mu dostalo od Obchodní a živnostenské komory posudku písemného. Věcně poukazuje stížnost k neúplnosti rozsudku výtkou, že tvrzení obžalovaného, že neznal značky I. F. S. i. E., je v přímém rozporu s posudkem znalců D. a P. Znalci ti totiž uvedli ve svém posudku, že značka I. F. S. i. E., uvedená na arších žalující firmy Sch., je každému dobře známa, kdo má činiti s výrobky grafického uměleckého průmyslu, to tím spíše, že firma vydává kromě obrázkových archů, jež byly znalcům předloženy, i jiné obrázky podle návrhů významných umělců, na př. Busche, Meggendorfera a j. Na tento posudek, o němž se rozsudek výslovně nezmiňuje, naráží stížnost svou výtkou. Než výtka ta není odůvodněna, neboť rozsudek připouští pravdivost obrany obžalovaného, že značky neznal, poněvadž není odborníkem, ježto se zabýval až do října 1925 výrobou hraček karet. Nezařazuje tudíž rozsudek obžalovaného v okruh osob, na něž pomýšlejí znalci, a nemá proto pominutí jejich posudku závažného významu. Ovšem zmateční stížnost napadá i právě zmíněný skutkový předpoklad rozsudku. Než její vývody spadají pod pouhé brojení proti skutkovému přesvědčení rozsudku, neprovádějící žádné z formálních vad rozsudku ve smyslu čís. 5 § 281 tr. ř. Věcně spočívá v dotyčných vývodech stížnosti poukaz na hmotněprávní stránku věci, pokud stížnost tvrdí, že bylo na obžalovaném, by se seznámil s konkurencí, zejména s tou, jejíž výrobky hodlal napodobiti, že musel si býti vědom, že značka I. F. S. i. E. musí něco znamenati, a že by byl snadno zjistil, že je to značka závodu soukromého obžalobce a že to jsou jeho archy, jež hodlá napodobiti. Než ani tyto vývody nemohou stížnost vésti k úspěchu, neboť s hlediska rozboru náležitostí subjektivní stránky přečinu podle § 51

zák. o pr. pův. je i k eventuálnímu zlému úmyslu třeba, by byly obviněnému alespoň vskutku vzešly pochybnosti co do případné jsoucnosti cizího práva původského. Toho tu není, nelze-li tvrditi více, než že by byly v pachateli za náležité a povinné pozornosti v dotyčném směru mohly pochybnosti vzniknouti, po případě, že by byly vzejíti musily, kdyby byl za věci dále šel a čeho třeba vyšetřil. V tom, že pachatel nesledoval, kam vedou půtahy, a nedošel tedy ve své vnímaví a usuzovací činnosti ohledně daných okolností tak daleko, by v jeho mysli byly vytanuly alespoň pochybnosti, jimiž by se byl dal odraditi od svého záměru nebo jichž by se byl rozhodl nedbat, bylo by snad lze shledati nedbalost, jež však pro subjektivní skutkovou podstatu přečinu § 51 zák. o pr. pův. nestačí (srov. rozh. čís. 3531 víd. sb.).

Zmateční stížnost uplatňuje posléze důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Její vývody k tomuto bodu se částečně vracejí k probrané již stránce skutkové, částečně jsou již vyřízeny úvodními úvahami tohoto rozhodnutí, z části posléze překračují meze vytčené zmateční stížnosti pro provádění hmotněprávních důvodů zmatečnosti zásadou § 288 čís. 3 tr. ř. To platí hned o prvním tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný nápodobil archy, jsa úplně přesvědčen o nezákonnosti svého jednání. Neboť rozsudek dochází k opačnému skutkovému zjištění. Vývody stížnosti o povinnosti nápodobitelově, opatřiti si úplné přesvědčení o tom, že nezasáhne do cizích práv, stačí odkázati k uvedeným již výkladům o subjektivní stránce přečinu podle § 51 zák. o pr. pův. Zmateční stížnosti nepřísluší vůbec, nejméně pak při provádění hmotněprávních důvodů zmatečnosti, by sama si sestrojovala skutkový podklad pro rozhodnutí právních otázek, by se tedy zejména pouštěla do dokazování, že je tu ta neb ona skutková náležitost deliktu. Takové vývody zmateční stížnosti nemohou dojíti povšimnutí. Pokud místy je v těchto výkladech stížnosti věcně obsaženo uplatňování formálních výtek, budiž na ně odpovězeno takto: a) Stížnost uvádí, že obžalovaný tvrzením, že se obrátil na Obchodní a živnostenskou komoru, zároveň také již dozrává, že měl pochybnosti o přípustnosti zamýšleného jednání, totiž napodobení obžalobcových archů. Při velmi blahovlnném stanovisku bylo by lze v této námitce shledávati uplatňování výtky neúplnosti rozsudku v tom směru, že neuvážil právě uvedené podstaty onoho tvrzení obžalovaného. Než tato povaha obrany obžalovaného je pouze stížností tvrzena, nikoliv však spisy opodstatněna. Neboť obžalovaný netvrdil, že se obrátil na obchodní komoru o posudek ve věci práva původského. Právě z příslušnosti obchodních a živnostenských komor, na niž sám stěžovatel poukazuje, plyne, že dotaz obžalovaného mohl se rozumně týkati pouze ochrany známkové nebo vzorkové. Nemluví tedy okolnost, že se obžalovaný dotazoval u obchodní a živnostenské komory, zda jsou obžalobcovy archy u nás chráněny, proti předpokladu správnosti obrany obžalovaného, že si nebyl vědom, že jde o dílo umělecké, a že nikdy je (archy) za takové nepokládal. b) Otázkám tu probíraným dostalo se již vyřízení ve výkladech předchozích. Možno ještě podotknouti, že sama stížnost netvrdí, že označením firmy I. F. S. i. E. nabyly původní archy povahy díla umění výtvarného, pokud tato povaha spočívá právě

v oné okolnosti, jejíž uvědomění si obžalovaný popíral, totiž v originálním pojetí a tvůrčím vyjádření myšlenky formou osobitou. Nač stížnost poukazuje a o čem dovozuje, že nemohlo obžalovanému ujíti, je, že původní archy byly někým vydány a že vydavatelem tím byla právě firma soukromého obžalobce. Označením takovým se však práv původcových ani nenabývá ani se práva ta nezachovávají; z označení firmou, značkou nebo zkratkou a pod. vydavatelovou lze ovšem po případě seznati, kdo dílo uveřejnil, napodobil, kdo napodobeniny odbývá, avšak takové označení nepodává o sobě odpovědi na otázku, zda jde o dílo umění výtvarného, ba ani, zda přísluší osobě zkratkou označené právo původské.

c) Zmateční stížnost obírá se dále znova posudky znaleckými a jejich významem pro napadený rozsudek. K tomu, co již bylo v této příčině uvedeno, třeba jen ještě znova zdůrazniti, že otázka, zda měli býti T. a S. slyšeni jako znalci, nemůže již býti předmětem posuzování a rozhodování v řízení zrušovacím. Nutno však dále poukázati též k tomu, že zmateční stížnost, provádějíc hmotněprávní důvod zmatečnosti, nemůže s úspěchem opíratí své vývody o tvrzení, že znalci neposoudili věc správně. A to je přece podstata vývodů zmateční stížnosti. Stížnost, vycházejíc z určitého pojetí díla uměleckého (jakožto základní hodnoty propůjčující výtvaru náležejícímu do skupiny příkladů uvedených v § 4 pod čís. 6 zák. o pr. pův. ochranu tohoto zákona) shledává a dovozuje, že znalci S. a T. nevycházeli z tohoto prý správného pojetí, nýbrž kladli na »dílo umělecké« požadavky přesahující měřítko zákonné, a že jen tímto omylem dospěli k posudku upírajícímu obžalobcovým archům povahu díla uměleckého. Zda má zmateční stížnost v tomto směru pravdu, lze s hlediska případu ponechat stranou. Zákon sám díla uměleckého nedefinuje. Nepraví, kdy, za kterých podmínek a náležitostí je ten který výtvar těch skupin, které uvádí (příkladmo) v naznačené stati, dílem umění, zejména také výtvarného. Rozřešiti otázku tu pro sporný případ zůstává zákonu praxi soudní. Nejde tedy po této stránce ani v konkrétním rozhodnutí o otázku právní, o otázku řešenou in abstracto v zákoně, tak, že by bylo na soudě, by svoje rozhodnutí přizpůsobil předpisům neb aspoň zásadám zákonných pravidel. Jde tu v té příčině o otázku skutkovou, zůstavenou k posouzení a rozhodnutí soudu nalézacímu. Proto ani soud ani znalci ani obžalovaný nemohou se v této otázce odchýliti po stránce hmotné od zákona a nemůže zejména u obžalovaného míti místo ustanovení §§ 3 a 233 tr. zák. Mohl tudíž, jak již bylo řečeno, nalézací soud bez právního omylu i bez poklesku proti formálním zásadám usouditi, že, i když se znalci ve svých názorech krajně rozcházejí, mohl neodborník (obžalovaný) velmi pravděpodobně takové obrázky pokládati za předměty postrádající umělecké ceny. Toto odůvodnění zjišťovacího výroku, podle něhož si obžalovaný nebyl vědom, že jde o umělecké dílo, a jednal bezelstně, nemůže podle řečeného býti vyvráceno dokazováním, že znalci T. a S. se ve věci samé mylili, ba lze říci, že důkazem tohoto tvrzení byly by úvahy nalézacího soudu jen posíleny. Z toho již také plyne bezvýznamnost okolností, na něž stížnost poukazuje, uplatňujíc věcně i výtku neúplnosti. Rozsudek se nezmiňuje o tom, že »zástupce soukromého obžalobce předložil seznam malířů oněch věcí,

Gugenberga a Neveltena,« jak je zapsáno v protokolu o hlavním přelíčení. I kdyby tímto zápisem bylo řečeno, co uvádí stížnost, že originály archů skutečně pocházejí od umělců malířů, netýkala by se okolnost ta otázky, zda mohl nalézací soud dospěti v otázce vědomosti ve smyslu § 51 zák. o pr. pův. ku přesvědčení již uvedenému. Že posudky znalců S-a a T-a jsou v příkrém rozporu s posudky znalců D-a a P-a, nalézací soud nejen nepřehlédl, nýbrž naopak právě tato okolnost byla mu důvodem pro řečený již závěr skutkový. Ani z toho, že obžalovaný, napodobě obžalobcovy archy, používal zrcadlových otisků, a že na svých napodobeninách neuvedl své firmy, ač ji uváděl na svých výrobcích původních, neplyne, že si byl vědom oné povahy původních archů, pro nedostatek jejíhož uvědomění si rozsudek sprostňuje obžalovaného. Jak dovedeno, je zmatečná stížnost ve všech směrech neodůvodněna, pokud vůbec ji lze uznati za provedenu po zákonu. Byla proto zavržena.

Čís. 2921.

Vyhrůžka ve smyslu § 98 b) tr. zák. nemusí označiti určité zlo, jímž hrozeno; při povšechné vyhrůžce nemusí se soud vysloviti určitě, kterým zlem obžalovaný skutečně hrozil, stačí, když soud zjistí, že bylo hrozeno jedním ze zel v § 98 tr. zák. rovnocenně vyznačených, aniž by bylo nezbytně třeba tolo zlo jednotlivě určovati.

»Skutečným násilím« jest každý útok čelící (obzvláště) proti tělesné neporušenosti napadeného; není třeba, by tato byla skutečně porušena (hozený kámen nezasáhl).

Pro posouzení, zda je pokládati zmatečnou stížnost za provedenou podle zákona, nelze se držeti jednotlivých vět stížnosti, nýbrž jejího celkového doslovu (tendence).

(Rozh. ze dne 8. října 1927, Zm I 152/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 4. února 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 a), b) tr. zák., přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupkem útisku podle § 1 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní uplatňuje stížnost, že hození dvou kamenů, z nichž žádný nezasáhl osoby, na něž bylo hrozeno, nelze podřaditi pod pojem skutečného násilí; jak tento čin, tak i projev »nestydíte se dělati stávkokazy, když to nepůjde takhle, tak to půjde jinak«, jsou prý příliš slabé intensity, než, by se daly zahrnouti pod ustanovení tak přísné, jakým jest § 98 tr. zák., mohlo by tu v obou případech jíti nanejvýše o zlé nakládání, pokud se týče vyhrůžku újmou na těle (po rozumu zákona o útisku); uvedený projev nedosahuje prý však ani kvalifikace